

РЕШЕНИЕ

№ 4456

гр. София, 18.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8653** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 2, ап. 7, срещу Ревизионен акт № К / 09. 08 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С. потвърден с Решение № 1542 / 15. 10. 2010 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че представителя на фирмите доставчици – „С. 436” и „Б. 2008”, е осъден за престъпление по чл. 321 от НК – участие в организирана престъпна група.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1002282 от 15. 03. 2010 г., изменена със

ЗВР № 1003934 от 14. 05. 2010 г., издадени от С. К. и Е. В.– на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощени със Заповед № РД-01-6 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 02. 2009 г. – 28. 02. 2009 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1003934 от 02. 07. 2010 г., връчен на представляващ дружеството на 19. 07. 2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1003934 / 07. 07. 2010 г., е определена Д. Д. Т., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № К / 09. 08. 2010 г., връчен на пълномощник на дружеството на 19. 08. 2010 г.

С жалба вх. № 11640 / 02. 09. 2010 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1542 / 15. 10. 2010 г.) на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 19. 10. 2010 г.

С жалба, вх. № 53-00-769 / 08. 11. 2010 г. (изпратена по пощата на 02. 11. 2010 г. – видно то клеймото на пощенския плик – стр. 8), е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № № К / 09. 08. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 820 лв. и е начислен ДДС в размер на 18 038,90 лв., вследствие непризнаване на извършена вътреобщностна доставка.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 820 лв. от начисления ДДС по фактура № 1...39 / 25. 02. 2009 г., с издател [фирма], тъй като е приел че е налице частична липса на облагаема доставка.

В жалбата се излагат съображения, че не било обсъдено възражението за техническа грешка при изписването на доставената стока.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършената доставка, по която се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

Видно от материалите по делото, от страна на С. 436” ЕООД, е издадена фактура № 1...39 / 25. 02. 2009 г., с данъчна основа 100 000 лв. и ДДС в размер на 20 000 лв., с предмет на доставка – стоки по опис. Към фактурата е приложен опис на стоките, от който е видно, че става въпрос за мобилни телефони марка N. – различни модели, общо 195 броя и S. V 800 – 51 броя. Като предходен доставчик е посочен [фирма] и е представена е фактура № 78 / 17. 02. 2009 г., в която са посочени същите бройки мобилни телефони. В същото време, като предходен доставчик на „Б. 2008” , е посочено, че мобилните телефони са доставени от RCS Н. В.В., като са приложени

фактури за това, но изрично е отбелязано доставянето на 4 бр. телефони S. V 800.

При тези данни, съдът счита, че правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за липсващите 47 броя мобилни телефони, като данъчната основа е определена по доставната цена от 300 лв. и е изчислено съответното ДДС.

Основен принцип в правото, е че никой не може да прехвърли повече права отколкото сам има. По делото не се представиха доказателства, от които да е видно, как предходния доставчик, след като е придобил само 4 броя мобилни телефони марка S. V 800, е прехвърлил 51 броя. В същото време, останаха недоказани и твърдения, че се касаело за техническа грешка при изписването на марката, като отново не се представиха доказателства за това.

По делото, е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза съгласно която при закупени 4 броя мобилни телефонни апарати марка S. V 800, [фирма] продава на [фирма], а последното дружество – на дружеството жалбоподател 51 броя или 47 броя мобилни апарати повече, отколкото притежава. Изрично вещото лице в проведеното съдебно заседание, посочва, че доколкото са касае за доставени различни модели, не може да стане грешка при изписването на модела, още повече че е налице разлика в техните цени.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реално получени 51 броя телефонни апарати, вместо действителните 4 броя, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оспорения РА, е начислен ДДС в размер на 18 038,90 лв., вследствие непризнаване на извършена вътреобщностна доставка с получател А. – Р..

От страна на дружеството жалбоподател е издадена фактура № 1 / 27. 02. 2009 г. на стойност 104 999,99 лв., като предмет на доставката са различни модели мобилни телефони, закупени от [фирма].

Изпратена е молба изх. № 05-44-00-2304 / 28. 08. 2008 г. - за административно сътрудничество до данъчната администрация на Р., като видно от приложения отговор, е констатирано , че данъчните инспектори са посетили декларирания адрес на управление, но не е намерен представител на дружеството, като впоследствие са изпратени три покани, но никой не се е явил. След това данъчната администрация, е депозирала криминален иск срещу представляващия дружеството.

В същото време, видно от писмо рег. № 23283 / 07. 06. 2010 г. на Главна дирекция „Гранична полиция”, няма данни за преминаване през ГКПП на Р. Б. на МПС с ДК [рег.номер на МПС] на 26. и 27. 02. 2009 г., за което МПС и дати се твърди, че е извършен превоза на стоките до Р..

Следва да се отбележи и че е налице разминаване между пътния лист от 25. 02. 2009 г. за извършения превоз, където се сочи маршрут – С. – М.-С.-К. ... и обяснения на водача Ч., който сочи: С.-М.-К..

При това положение, правилно е прието от страна на органите по приходите, че е налице хипотезата на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, поради което на основание чл. 86, ал. 1, вр. чл. 66, ал. 1 от ЗДДС, е начислен ДДС по фактура № 1 / 27. 02. 2009 г.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № К [ЕГН] / 09. 08 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С. потвърден с Решение № 1542 / 15. 10. 2010 г. на Директора на дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 2, ап. 7, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 867 (осемстотин шестдесет и седем) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: